

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΠΟΚΡΕΩ (10/3/2013)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Α΄ Κορ. η΄, 8 – θ΄, 2. Ευαγγέλιο: Ματθ. κε΄, 31 – 46
(Εωθινό 7^ο, Ήχος βαρύς)

Η θυσία των δικαιωμάτων μας

Ο σκανδαλισμός των ανθρώπων με ασθενική πίστη, που μπορεί να προκληθεί από επιπόλαιες ενέργειες και επιλογές των Χριστιανών, στηλιτεύτηκε, ουκ ολίγες φορές, από τον Κύριό μας, αγαπητοί μου αδελφοί. Μάλιστα, ο Χριστός επιτίμησε εκείνον που γίνεται αιτία σκανδαλισμού και τον προειδοποίησε για τη αυστηρή αντιμετώπισή του εν ημέρα κρίσεως, λέγοντας «αλίμονο σε όποιον προξενεί σκάνδαλο»¹ Στο Αποστολικό ανάγνωσμα της σημερινής Κυριακής των Αποκρεω, ο Απόστολος Παύλος απευθύνεται στους Κορινθίους και προχωρεί ένα βήμα πιο πέρα. Καλεί τους Χριστιανούς ν' απεμπολήσουν ακόμα και αυτονόητα δικαιώματα τους, που δεν αντιστρατεύονται στο θέλημα του Θεού, προκειμένου να προφυλαχτεί η ασθενική πίστη κάποιων ανθρώπων και να μη προκληθεί, άδικα έστω, σκάνδαλο.

Αφορμή γι' αυτή την παρατήρηση έγινε η συνήθεια κάποιων Χριστιανών της Κορίνθου να τρώγουν το κρέας που οι ειδωλόλατρες προσέφεραν στα θυσιαστήρια των ειδώλων. Το γεγονός αυτό καθ' αυτό δεν ήταν απαγορευτικό, καθότι ο Χριστός απάλλαξε τους ανθρώπους από την δουλεία των ειδώλων και αποσύνδεσε απ' αυτά κοινές ανθρώπινες πράξεις και συνήθειες, όπως αυτή. Προφανώς, όμως, κάποιοι νέοι Χριστιανοί, με ασθενική πίστη, θεωρούσαν ότι η κατάλυση των συγκεκριμένων βρωμάτων συνδεόταν ακόμα με το ειδωλολατρικό υπόβαθρο των μελών της νεότευκτης Εκκλησίας της Κορίνθου, γεγονός που προξενούσε μέσα τους σκανδαλισμό. Ο Παύλος καλεί τους Χριστιανούς να μη γευθούν ξανά από τα κρέατα εκείνα, όχι γιατί η πίστη στον Χριστό το απαγόρευε - αφού η βρώση τους δεν είχε θρησκευτικό χαρακτήρα - αλλά γιατί ο κίνδυνος του σκανδαλισμού παραμόνευε. Ο Απόστολος ζητά κάτι που, στη δική μας λογική, ακούγεται εξωφρενικό: να αποστούμε κάποιων δικαιωμάτων μας, για να μη πληγεί, ενδεχομένως, η συνείδηση άλλων ανθρώπων. «Σε μια εποχή που ο καθένας κυνηγάει αποκλειστικά για τον εαυτό του και μόνο την οποιαδήποτε ικανοποίησή του, τη δική του απόλαυση, τη δική του ευτυχία, τη δόξα του · σε μια εποχή που ο καθένας αδιαφορεί σκληρά και απάνθρωπα για τον κάθε διπλανό του, αν πεθαίνει, αν ζει, αν πεινάει ή υποφέρει ή πονάει ή βασανίζεται ή κλαίει ή παγώνει ή

¹ Ματθ. 18,7

παλεύει· σε μια εποχή που κυριαρχεί η σκληρότητα, η απόλυτη προσκόλληση στο εγώ, στο στενό ατομικό συμφέρον μας ή στη φοβερή αδιαφορία μας για όλους τους άλλους· σε μια τέτοια εποχή ο λόγος του Αποστόλου Παύλου ότι «δεν θα φάω στον αιώνα κάτι που καταλαβαίνω πως είναι δυνατόν να σκανδαλίσει τον αδελφό μου», ακούγεται κάπως παράξενα και περίεργα»²

Αυτό είναι το νέο ήθος που επαγγέλλεται ο Χριστός και ευαγγελίζεται η Εκκλησία στους αιώνες. Το κριτήριο της στάσης μας στην κοινωνία να μην είναι οι δικές μας ανάγκες, τα δικά μας δικαιώματα, οι δικές μας διεκδικήσεις, αλλά το τι θέλει ο συνάνθρωπος, τι μπορώ να πράξω για να προφυλάξω τον αδελφό. Πώς θα μπορέσω να υποτάξω στις επιθυμίες του αυτό που οι Άγιοι ονομάζουν «ίδιον θέλημα». Πώς μπορώ να ενεργήσω για να τον οδηγήσω κοντά στο Θεό. Πώς πρέπει να ζήσω για να γίνει η ζωή μου αφορμή σωτηρίας και για μένα και για τους ανθρώπους που με περιβάλλουν.

Η απάντηση σ' όλα αυτά δεν είναι άλλη από τον τρόπο της ταπεινής αγάπης. «Αγαπούν αληθινά μονάχα εκείνοι που έχουν απαρνηθεί το εγώ τους»³ Όταν ο άνθρωπος αγαπά, κενώνεται, υποχωρεί, ανέχεται, υπομένει, μακροθυμεί. Μόνο που η αγάπη για τον συνάνθρωπο, για να είναι αληθινή, οφείλει να μιμείται την αγάπη του Θεού για τον άνθρωπο, η οποία ξεπέρασε τις εξαγγελίες, τα ωραία και μεγάλα λόγια, τις υποσχέσεις και τα ευχολόγια και έφθασε μέχρι αυτής της θυσίας.

Αυτές τις μικρές θυσίες του ίδιου θελήματος για την αγάπη των αδελφών μας, την αποφυγή του σκανδαλισμού της ασθενικής πίστης τους και την εξασφάλιση της ισορροπίας στο πλαίσιο της συνύπαρξής μας με τους άλλους, μάς καλεί να προτάξουμε σήμερα ο Απόστολος Παύλος. Ασφαλώς δεν πρόκειται για εύκολη διαδικασία, αφού απαιτεί περιορισμό του εγώ μας. Σίγουρα, όμως, πρόκειται για Θεοφιλή κίνηση και ενέργεια που επενδύει τον άνθρωπο με το ουράνιο ήθος της Εκκλησίας, το μόνο που είναι ικανό να μετασχηματίσει και να σώσει τον κόσμο. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

² Διονύσιος (+), Μητροπολίτης Δράμας, «Κυριακάτικα Αποστολικά», σελ. 81

³ Κων/νος Τσάτσος, «Αφορισμοί και Διαλογισμοί», 2^η σειρά, σελ. 76